

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Treure's el mort de sobre

"L'Opinió"—l'opinió de qui?—, un periòdic que es diu d'esquerres ens vol fer culpables, en certa manera, del que, a la platja de Llafranc, acaba de succeir-li al poeta J. M. de Sagarra.

I ens en vol fer culpables perquè la nostra franca i clara actitud condemnatòria ha excitat, després de tant temps, els ànims dels pacífics estiuejants.

A nosaltres ens sembla tan impròpia i condemnable l'actitud d'aquests estiuejants tirant a l'aigua el poeta, com aquest escrivint l'article de "Les pedres de Girona".

No, no; no, senyors de "L'Opinió"—opinió que a nosaltres, com al poble, no ens interessa—, no som nosaltres els culpables. Nosaltres no induïrem el poeta Sagarra a escriure aquell tristament famós article.

Nosaltres no el publicàrem a les nostres pàgines.

Nosaltres no l'hauríem publicat: perquè tenim seny, perquè tenim dignitat.

El director d'un periòdic, si té seny i dignitat, no pot publicar un article com aquell.

Si no s'hagués publicat, s'hauria donat a Sagarra una prova d'amistat veritable.

Si no s'hagués publicat, Sagarra no s'hauria vist insultat i escarnit com es veu ara i tindria, com abans, la consideració de tothom.

De tots els escarnis, de totes les burles, de tots els atropells, Josep Maria de Sagarra pot donar-ne la culpa a la direcció absurda de "L'Opinió".

La perennitat de Pi i Margall

LES SUPERSTICIONS

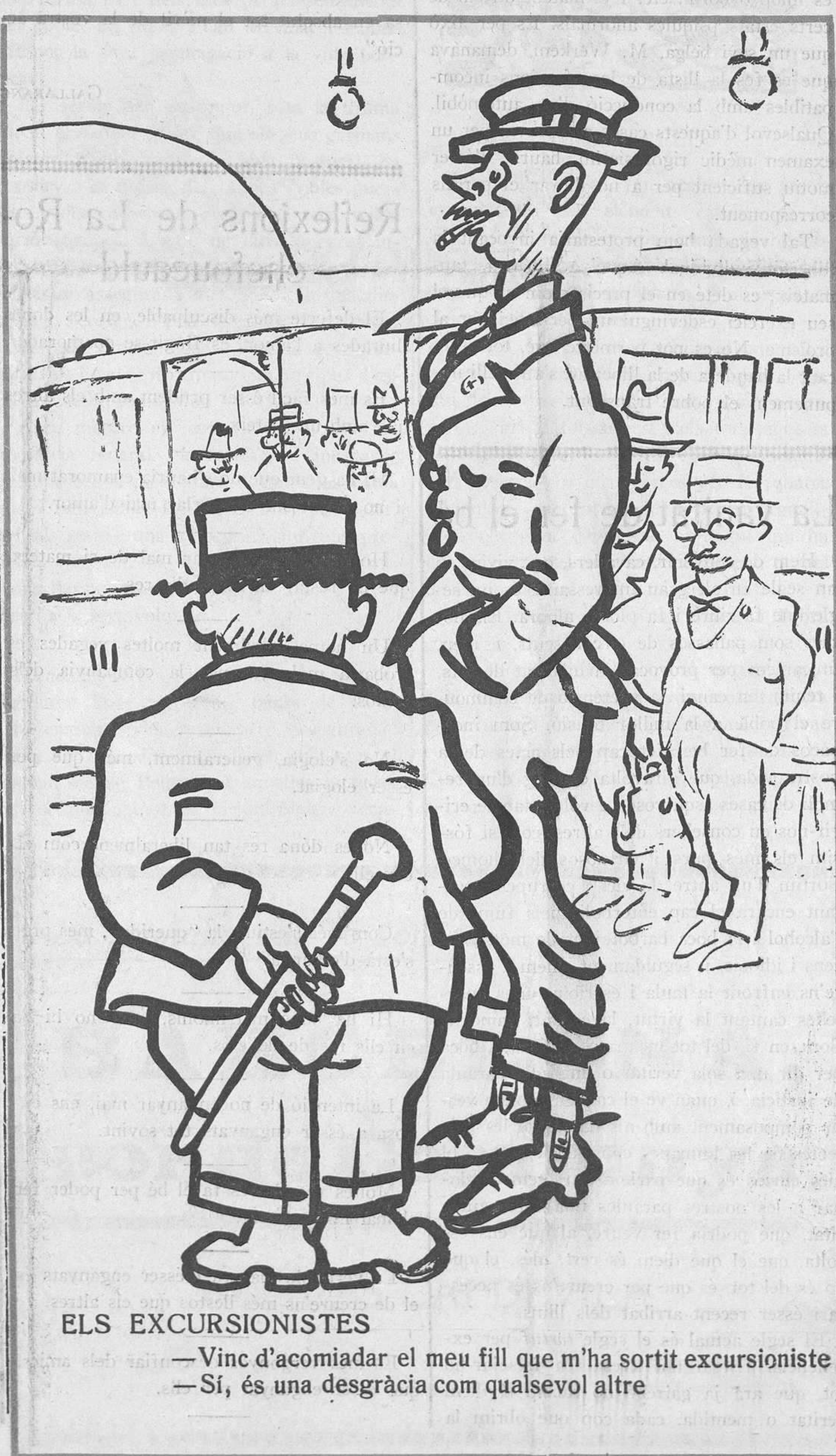
En otro número hicimos notar la impotencia del catolicismo para destruir las supersticiones a que ha dado origen. En las iglesias de Tréveris y Argenteuil se expone ahora a la vista de los fieles dos túnicas que se atribuyen a Cristo. Roma ha considerado auténtica la de Tréveris, pero no la de Argenteuil, que carece de toda costura y se supone labrada por la Virgen. ¿Ha dejado por esto de exponer el cura de Argenteuil la de su iglesia? ¿Dejan por esto de adorarla los católicos de Francia?

¡Oh, no! El cura de Argenteuil aduce textos por los que prueba que papas y reyes reconocieron como de Cristo la túnica, y tiene en nada el dictamen de la Congregación de los Sagrados Ritos. El mismo Pío IV, según él, la dió por buena, tanto que pidió y obtuvo que se la recortara y se le enviara un recorte de 10 centímetros. ¿Vale acaso más la Congregación de los Ritos que todo un Pontífice? He aquí las consecuencias de fanatizar a los pueblos.

Ya en el siglo XVI se lamentó Mariana de las reliquias dudosas que había en algunos templos y de lo triste que era no poder negar lo que confesado resultaba vergonzoso; a pesar del tiempo transcurrido, siguen las dudosas reliquias y las miserandas supersticiones. Ha encontrado en ellas el clero un tesoro para sus arcas y un medio de inflamar el sentimiento religioso de sus creyentes; y lejos de arrinconarlas, las ha en todas partes guardado y enaltecido. ¿Qué ha de valer ahora contra tan arraigadas preocupaciones la voz de los preladados ni la de los pontífices? En Argenteuil hay gran concurso de gentes; a Tréveris bajan por miles los peregrinos, y los hay que vienen de la parte septentrional de América. ¿Será la túnica de Tréveris más verdadera que la de Francia?

Ha engendrado la Iglesia, no sólo la superstición, sino también la más grosera idolatría. Inútil que se esfuerce por destruir su obra; no lo podrá conseguir sino la razón, para la que no hay nada que no esté sometido a las inexorables leyes de la Naturaleza. Errores que de la preocupación nacieron sólo la despreocupación puede corregirlos.

FRANCESC PI I MARGALL

ELS EXCURSIONISTES

—Vinc d'acomiarar el meu fill que m'ha sortit excursioniste
—Sí, és una desgràcia com qualsevol altre

Defensem la vida humana

La llista sagnant d'accidents d'automòbil s'allarga cada dia lamentablement. Sens dubte hi ha causes naturals i que no es poden preveure. Però n'hi ha de perfectament evitables, i que, per tant, han d'ésser evitades.

Es, en primer lloc, la follia de la velocitat el que cal combatre amb penes severes i, sobretot, rigorosament aplicades; això és importantíssim, car els automobilistes que causen una mort no són assassins per un acte de la seva voluntat, però llurs víctimes no deixen, per això, d'ésser menys mortes, i són, en canvi, més nombroses que les dels criminals propiament dits.

Després de la velocitat tenim com un altre factor d'importància el gran nombre d'aficionats que agafen el volant sense saber-lo manejar, cosa que es pot remediada tenint cura de què ningú conduïx sense permís, i, encara, mostrant-se més exigent en la concessió d'aquests permisos.

Al costat, però, de la capacitat tècnica, hem de posar-hi una qüestió d'orde fisiològic que és, tal volta, la principal. Ja pot tractar-se en efecte, d'un bon conductor, si aquest és epiléptic o pateix del cor o és atacat d'un començament de paràlisi, o bé si és miop o borni, etc. I el mateix diríem de certs estats psíquics anormals. Es per això que un savi belga, M. Werkem, demanava que es fes la llista de les afeccions incompatibles amb la conducció d'un automòbil. Qualsevol d'aquests casos comprovats per un examen mèdic rigorosíssim, hauria d'ésser motiu suficient per a no lliurar el permís corresponent.

Tal vegada hom protestaria invocant la llibertat individual. Aqueixa llibertat, tanmateix, es deté en el precís moment que el seu exercici esdevingui un perjudici per al proïsme. No es pot permetre que, tot aixecant la bandera de la llibertat, s'atropelli impunement el pobre transeünt.

La vanitat de fer el bé

Hem de convenir, cavallers, que vivim en un segle en alt grau interessant; és un segle que fa riure i fa plorar alhora. Els homes som pallassos de circ nascuts, es veu, únicament per provocar la hilaritat de tots, i tenim, en canvi, la pretensió de commoure el poble a la millor ocasió. Som incapaços de fer ben fet cap dels actes de la nostra vida, que giravolta en mig d'un remolí de cases asqueroses, i volem també erigir-nos en consellers dels altres, com si fóssim els més purs i virtuoses dels homes. Sortim d'un antre de vici i corrupció, portant encara el cap enterbolit pels fums de l'alcohol i la boca barbotejant de mots obscens i idíotes, i, seguidament, anem a asseure'ns enfront la taula i escribim unes quartelles cantant la virtut, la caritat, l'amor... Som, en fi, del tot incapaços d'obrir la boca per dir una sola veritat o una sola paraula de justícia, i, quan ve el cas, ens volem vestir pomposament amb als hàbits de les més rectes de les humanes consciències. Però el més curiós és que parlem i tractem de donar a les nostres paraules una certa autoritat, que podria fer veure, al que ens escolta, que el que diem és cert, més, el que ho és del tot, és que per creure'ns és necessari ésser recent arribat dels llims.

El segle actual és el segle *tartuf* per excel·lència. Estem tan avesats a falsejar-ho tot, que ara ja gairebé no sabem si diem veritat o mentida, cada cop que obrim la

boca per dir quelcom o que prenem la ploma per embrutar paper. Però la nostra atròfia, el nostre ofuscament d'esperit, no és pas tant absolut que ens crida: "—Falsos, hipòcrites! No teniu dignitat i voleu aparentar-ne; sou dolents i voleu semblar bons; sou incapaços d'estimar els vostres pares, els vostres fills, els vostres germans, i voleu blasonar d'estimar els estranys. L'explicació d'això és clara: teniu tan arrelat, a dintre, l'egoisme, l'interès a tot el que és vostre, que inclús una afecció, essent de "franc", no voleu donar-la. Estimar la família, l'amic, estimar els altres, com que l'opinió popular no hi concedeix cap importància, ni en fa tema per als seus escrits la premsa, sabeu precindir-ne tan senzillament. No. Necessiteu estimar a so de bombo i platerets, perquè el món digui que estimeu, perquè ho digui fort i que s'oeixi de lluny... Fer un ben fet en secret, d'aquella faisó que no sap la mà esquerra el que dona la dreta, no el feu vosaltres perquè no pot ésser compensat amb l'anunci, als quatre vents, d'aquella acció que, secreta, hauria estat meritòria, però, esbombada, ha perdut tot el seu valor noble i magnànim. Amb això, preferiu l'"ostentació" a la satisfacció sola de la vostra consciència, i és que el vostre únic objecte no és fer el bé pel bé mateix, sinó, únicament i solament per la vanitat de fer-lo, oblidant que, aquesta intenció sola eclipsa en absolut tot el mèrit de la vostra acció".

GALLARANC

Reflexions de La Rochefoucauld

El defecte més disculpable, en les dones lliurades a l'amor, és fingir-se enamorades.

Es més fàcil ésser prudent amb els altres que amb un mateix.

Hi ha gent que no s'hauria enamorat mai, si no haguessin oït parlar mai d'amor.

Hom prefereix parlar mal de si mateix, que no restar en sense dir res.

Un home intelligent moltes vegades es trobaria molest, sense la companyia dels totxos.

No s'elogia, generalment, més que per ésser elogiats.

No es dona res tan liberalment com els consells.

Com més s'estima la "querida", més prop s'està d'odi-la.

Hi ha bons matrimonis, però no hi ha en ells res de deliciós.

La intenció de no enganyar mai, ens exposa a ésser enganyats tot sovint.

Moltes vegades es fa el bé per poder fer el mal impunement.

La veritable manera d'ésser enganyats és el de creure'ns més llestos que els altres.

Es més vergonyós desconfiar dels amics, que ésser enganyat per ells.

Tothom es queixa de la seva memòria, però ningú no es queixa del seu judici.

Hi ha algun ingrati, que és menys culpable de la seva ingratitud que el que li va fer el bé.

La delicadesa de l'enteniment consisteix a pensar coses honestes i delicades.

L'enteniment sempre és víctima del cor.

La joventut canvia els seus gustos per l'ardor de la sang, i els vells conserven els llurs per costum.

Carta oberta

"A L'ASTRE REI"

Amic Sol: Aquí, a la terra, hem pres l'unànim acord d'enviar-te aquesta lletra, per si et podem tocar el cor, i deixes de fer-nos guerra amb els teus raigs d'intens foc. Creu-me, aquí estem ben torrats; i, si tota aquesta força que Natura t'ha donat, no reparteixes amb mida, i ens tens dos mesos sitiats, no ens quedarà pas cap os que no estigui "desoldat". Ai, amic, si contemplessis les tragèdies que passem!... A tots els parcs i a les platges, de tants que som, no hi cabem. Quan veiem un estany d'aigua, el nostre "tupí" cavilla, pensant el bé que estariem si sols fóssim una anguila. A tu, que ets el nostre Sant de més digna devoció, et preguem que desisteixis, de matàns d'insolació, i evitaràs que els blasfems diguin de tu coses lletges, i els que avui et són fidels siguin demà els teus heretges. Pensa que els que treballen estem tots al punt de dalt!... De què no tenim cap "torre", ni cap ombriu senyorial! I si tu no decideixes treure el "foc" de Barcelona, anirem a viure al mar... Val més sè peix que persona!

JOANET-REMS

Una caricatura feixista

No fa gaire que els diaris d'Itàlia contaven el cas de cinc italianes residents a França, les quals, ja a punt d'ésser mares, marxaren precipitadament cap a llur país, a fi de què llurs fills fossin, automàticament i sense cap mena de dubtes, italians. Es comprèn l'entusiasme dels feixistes davant d'aquestes decidides patriotes. Tanmateix, n'han fet un gra massa. Imagineu-vos la caricatura que ha portat un diari de Milà. Representa les cinc heroïnes de renglera, amb les seves maletes i la maternitat fortament acusada, en el moment d'agafar el tren, ja pròxim a partir. Presencien llur marxa Poincaré, fèt una fúria, Herriot, desesperat, i d'altres polítics que queden desfigurats per la ràbia. Al peu del dibuix es llegeix: "Poincaré.—Honi haurà de cercar un mitjà per naturalitzar llurs fills ans de què neixin." Vist això, ¿què hauran fet els nostres veïns més que somriure?

Diàleg dels desconeguts

L'anècdota graciosa

—He llegit una nova que m'ha fet molta gràcia.

—Vostè és molt sortós.

—Sí, home! La vida és una broma!

—Una broma un xic pesada moltes vegades.

—Bé, què vol saber la nova?

—Vinga.

—Ací va: en un poble de Galícia ha estat processat l'escarceller de la presó.

—Caram! Això és allò que diuen de *a la justícia prendre*. Motius?

—Molt greus, segons com se miri la cosa. L'escarceller, a la nit, obria els presos i els deixava anar a dormir a casa.

—Home! Trobo que feia molt bé.

—Com que feia molt bé? I perquè?

—Perquè feia una obra de misericòrdia: consolar el trist, portar un xic d'alegria, d'escalfor de llar, a la seva ànima.

—Però i la justícia?

—La justícia no crec que en surti perjudicada. Perquè justícia no vol dir crueltat.

—El gest d'aquest escarceller té una certa gràcia.

—Sí, senyor. Aquest escarceller indubtablement és un humorista.

—No. Ens fa gràcia a nosaltres, però a ell no el deu haver induït a aquest gest el sentit del *humour*.

—No! Si se li haguessin mort els presos i deixar-los sortir és una cosa còmica.

—No! Si els obria perquè a la presó no hi podien dormir, perquè no reunia condicions higièniques.

—Doncs això és una obra de pietat, d'amor, de misericòrdia.

—No! Si se li haguessin mort els presos no hi hauria hagut *vista*, no hi hauria hagut procés!

ANDREU BOSCH I BADIA

Carnet íntim

Com judica el món

No és estrany que totes les reputacions siguin falses: la primera paraula, emesa sobre nosaltres, és gairebé sempre dita per una persona sense ni consciència ni competència; i totes les altres persones, no menys apressades ni menys desaturades, en comptes de comprovar si és exacta o de cercar-ne una de nova, no fan més que repetir-la durant tota la nostra vida.

No és per a res

A Lourdes, com a Montecarlo, els cadàvers són, sinó escamotejats, almenys dissimulats. Sé d'un empleat d'estació que el seu nombre és entorn d'una cinquantena durant la temporada d'estiu.

El transport de Lourdes a Marsella costa 720 francs.

(Aquesta nota havia d'ésser escrita els voltants de 1902. El nombre de peregrins ha augmentat moltíssim, d'aleshores ençà. Cal creure que el nombre de cadàvers, augmenta proporcionalment.)

TELEFONS:
"Libreria Española", Redacció i Administració: 18.692
Impremta: 19.754

Jardins

Un jardí no és mai tan bonic com sembla des de fora.

Caritat

Una espiritual dona, amiga meva, parlant de totes aquestes persones que s'introdueixen en llocs, que els eren inaccessibles, amb l'ajuda de vendes de beneficència, conclou una opinió amb aquestes paraules terribles: "La caritat ha fet molt de mal al món".

Reclam

Una injúria espontània val més que cent, que mil, que cent mil elogis pagats.

Sobretaules

En un d'aquests dinars seriosament bromistes, durant el curs del qual madame Auberon duia la conversa sobre un tema dubtós, la mestressa preguntà, sobtadament, a madame Strauss què pensava de l'"incest". "Excuseu-me—respongué—no estic preparada més que per a l'adulteri".

Velles tigresses

Les paraules de les dones velles no mosseguen més que amb dents postisses.

Quadern de notes

Decididament els quaderns de notes són fets per a ésser publicats pòstumament. És un greu error d'accedir als consells dels amics malintencionats que us inciten a editar-los en vida. És privar a aquesta mena d'escrips del que serà l'interès a llur hora, i donar a aquell que seduirà per la frescor i la vivacitat d'una veu d'ultratomba, un to de can-can i de cròtals, que desplauria en un vivent.

ROBERT DE MONTESQUIEU

L'hortolà-mèdiu

A Nantes, el senyor Blai acumula l'ofici d'hortolà amb el de mèdiu. Dels seus quadros de verdures i maduixes passa, amb un gran virtuosisme, a la taula movable.

L'especialitat de Blai, mèdiu i hortolà, és la de posar en contacte els vius amb els morts. Als pares inconsolables d'haver perdut llur filla única i estimada, els torna per alguns moments aquest infant fugitiu. Apareix en la sàvia penombra. Diu algunes paraules de consol i s'esvaeix en el misteri. Així els clients no manquen mai. Tots aquells, els quals han sofert una pèrdua dolorosa, van a visitar el bon hortolà.

No hi ha, però, cap culte que no tingui els seus infidels. Incredul com Sant Tomàs, dos periodistes s'immisciren una vetlla en la reunió espiritista. No estaven tan àvids de veure els morts com de vetllar per als vivents. Així, quan la petita Alexandra, obeint la veu del mèdiu, revingué de l'altre món, un dels periodistes, escèptic, es tragué de la butxaca una làmpara elèctrica i l'abocà sobre el fantasma. La llum féu adonar que l'espectre era extremadament material i corporal: era, tot simplement, el jardiner embolicat amb un vel i emmascarat...

Vosaltres potser creureu que els esperitistes remerciarien els periodistes que van desfer la il·lusió mentidera, i bastonejarien l'hortolà? Res d'això. Es als periodistes a qui bastonejaren. La feina que van tenir a escapar d'aquells energúmens! Quan anaren a plànyer-se al comissari, l'un duia un ull de vellut i l'altre ranquejava.

Els jutges han restat força embarassats amb aquest afer. El mèdiu hortolà no cobrava res directament. Almenys així ho afirmen els clients que li han restat fidels malgrat la làmpara elèctrica. Si els periodistes

han estat colpejats, és cosa seva. ¿Per què es ficaven allí on ningú no els demanava? Els esperits són molt delicats. Temen tant la llum elèctrica com el dimoni l'aigua beneïta.

De fet, els periodistes no tenien cap dret a embolicar els negocis de l'hortolà mèdiu. ¿Es que no hi ha ningú més al món que tingui patent de superxeria i de xarlatanisme? El segur és que els seus clients vivien asserenats amb els vels de la il·lusió. ¿Per què esquinçar el vel? Si hom tanca l'hortolà Blai a la presó, hom en farà un màrtir, un cap de secta i en sortirà amb una aurèola.

Hom es mostrarà més espiritual deixant els esperits tranquils i lliures d'encarnar-se amb qui vulguin.

Cosa comprada...

Al Pau i la Munda, el motiu, amb el qual els anomenaven al poble, els molestava en extrem, i no n'hi havia per menys! Feia cinc anys que s'havien casat i no havien tingut successió, i llengües verinoses començaren a dir-los els forros, i els forros els quedà.

A la Munda, les casades, amb mainada, li parlaven amb certa superioritat insultant, i rares eren les vegades que no acabessin la conversa fent-li retret de la seva esterilitat. I això l'indignava, doncs ella, havia fet tot el que és humanament possible per a fruitar. Adhuc havia promès una novena, i algunes lliures de cera, si s'acomplia el seu desig.

Però, ca, res! No endebades els deien els forros. La Munda, però, covava l'esperança de què tard o d'hora tindria successió i estava disposada a esgotar tots els mitjans abans de donar-se per vençuda.

Miracle o no el cas és que la munda anava a ésser mare. Si primer les llengües verinoses li tiraven a la cara com un afront la seva infecunditat, ara la bescantaven més verinosament. Deien... No cal dir-ho el que deien. I el que més mal parat en sortia era el pobre Pau. L'home, a còpia de xiular-li les orelles, acabà per preguntar tot preocupat a la seva dona:

—Diu que el fruit de benedicció que portes no és meu?

—Qui ho ha dit? — exclama furiosa la Munda.

—Ho diuen...

—Doncs menteixen, Pau. Es nostre, ben nostre. Perquè s'acabés el motiu de forros amb què ens assenyalaven, vaig entendre'm amb el sagristà. Amb escriu li vaig pagar la feina.

—De debò?

—T'ho juro.

—Doncs així que xerrin les llengües verinoses. Havent-lo pagat és ben nostre.

—Quin dubte hi ha?

I Pau, esvait el dubte, es tragué la petaca i hi cargolà pausadament una cigarreta, convençut de què, havent-lo pagat, era ben seu el fruit de benedicció, i que ja mai més no li feririen les oïdes amb l'odiós motiu de forros amb què els assenyalaven.

—T'ho juro.

—De debò?

—T'ho juro.

—Doncs així que xerrin les llengües verinoses. Havent-lo pagat és ben nostre.

—Quin dubte hi ha?

I Pau, esvait el dubte, es tragué la petaca i hi cargolà pausadament una cigarreta, convençut de què, havent-lo pagat, era ben seu el fruit de benedicció, i que ja mai més no li feririen les oïdes amb l'odiós motiu de forros amb què els assenyalaven.

—T'ho juro.

—De debò?

—T'ho juro.

—Doncs així que xerrin les llengües verinoses. Havent-lo pagat és ben nostre.

—Quin dubte hi ha?

I Pau, esvait el dubte, es tragué la petaca i hi cargolà pausadament una cigarreta, convençut de què, havent-lo pagat, era ben seu el fruit de benedicció, i que ja mai més no li feririen les oïdes amb l'odiós motiu de forros amb què els assenyalaven.

Correu de l'estranger

Serbis i croates

Els darrers esdeveniments d'Iugoslàvia—manifestacions contra els acords de Nettuno amb Itàlia, la mort d'Esteve Raditx, les freqüents crisis ministerials—mostren palesament que al i del país hi ha plantejats un grup de conflictes que posen en perill l'existència de la nació mateixa, i, consegüentment, l'equilibri inestable, sortit de la guerra, dels Balcans.

Aquests conflictes tenen per causa l'oposició entre dos concepcions diferents de l'Estat—federalisme i centralisme—cada una de les quals és defensada per un dels dos pobles que s'afronten en l'organisme polític designat amb el nom d'Iugoslàvia: els croates, ajudats pels eslovens i els serbis.

Els croates s'han passat segles lluitant acarnissadament per aconseguir de la monarquia austríaca una autonomia, resistint la influència germànica i conservant la seva llengua i tradicions. Així, concentrats dins d'ells mateixos, han arribat a tenir un sentiment molt viu de la seva nacionalitat i independència. Viure la seva pròpia vida: aquest ha estat el seu ideal secular, ideal que van creure plenament realitzat arran de l'esfondrament de l'Austria. I aquest ideal no és pas patrimoni d'una minoria intel·lectual, ans forma part dels més preats sentiments del poble, els quals s'han afermat i madurat per la seva participació a la vida política.

Els serbis han sostingut, sota la tirania turca, el mateix esforç que els seus germans croates. Poble, però, de vida pastoral, ha conservat la rudesia dels antics pobles guerrers i s'ha incorporat molt tard a la civilització europea. L'èxit de llurs guerres incessants, contra els seus dominadors, no podia ésser assegurada més que amb una disciplina ferotge i una organització política fortament centralitzada. Tota la seva història, els ha anat decantant cap un tipus d'estat unitari i dominador.

Així, mentre els croates volen una Iugoslàvia federal, els serbis són incapaçs de concebre-la més que sota una monarquia una i indivisible. La Croàcia no pot ésser, per als serbis, una associada, sinó una província que retroba la mare pàtria després d'una llarga separació, i es plega a les seves lleis i a la seva voluntat.

L'endemà de la guerra, serbis i croates sostingueren llurs respectius punts de vista. L'hegemonia sèrbia restà, però, assegurada: Croàcia i Macedònia quedaven subjectes al centralisme de Belgrad. I aquelles es queixen de què aquest és pitjor, moltes vegades

des més dèspota, que el de l'antiga dominació.

Tot això ha enverinat les relacions dels dos pobles fins arribar a una situació violentíssima, que ha culminat en el drama, del qual Raditx n'ha estat la víctima.

La seva popularitat era general. Tenia l'ànima del seu poble i el guiava una sola idea: l'autonomia de la Croàcia. Va topar, però, contra resistències invencibles.

Ara, la mort, que el volta d'una aurèola de màrtir, dona una força més gran encara a les aspiracions que ell encarna.

Notes marginals

"Tot és motiu de torbació — va escriure Anatole France — per als esperits contorbats." Aquestes paraules poden ésser directament aplicades a molta gent d'ací. I el mateix podríem dir d'aquest vers de Boileau: "Més amics de la virtut que no virtuosos."

El cèlebre jesuïta castellà, Baltasar Gracià, va definir justament i amb poques paraules, tot un sistema: "Qui sap dissimular, sap regnar"—digué.

MARTORELL

Diumenge passat van acabar les festes organitzades pels elements catòlics de la vila, i de fora de la vila, contra la blasfèmia. Una devota processó i un grandios míting, com deia el programa, van ésser el clou d'aquestes festes.

No cal dir que és d'agrair el bon zel i la sana intenció dels organitzadors, que van demostrar activitat i amor a la cultura, però... ai!... tot aquest zel, tot aquesta activitat i amor, han estat contraproductius.

Afigueru-vos que, només per fer quatre comentaris mofant-se de la festa organitzada per gent d'església, hi hagut qui ha descarregat una carretada de renecs, posats de cantó perquè n'hi càpiguen més.

L'olor d'encens ha estat funest a l'obra contra la blasfèmia.

No fa gaire temps que el nostre Francesc Pujols, que ara viu entre nosaltres, va redactar una proposició que, signada per varis socis, va ésser presentada a la Junta del Círcol de Martorell, demanant que es posessin uns cartells suplicant als socis que, per

La setmana que ve sortirà

BARCELONA,

cor de Catalunya

per LLUIS CAPDEVILA

Un volum en 8°, pessetes 4

AQUEST NUMERO HA ESTAT

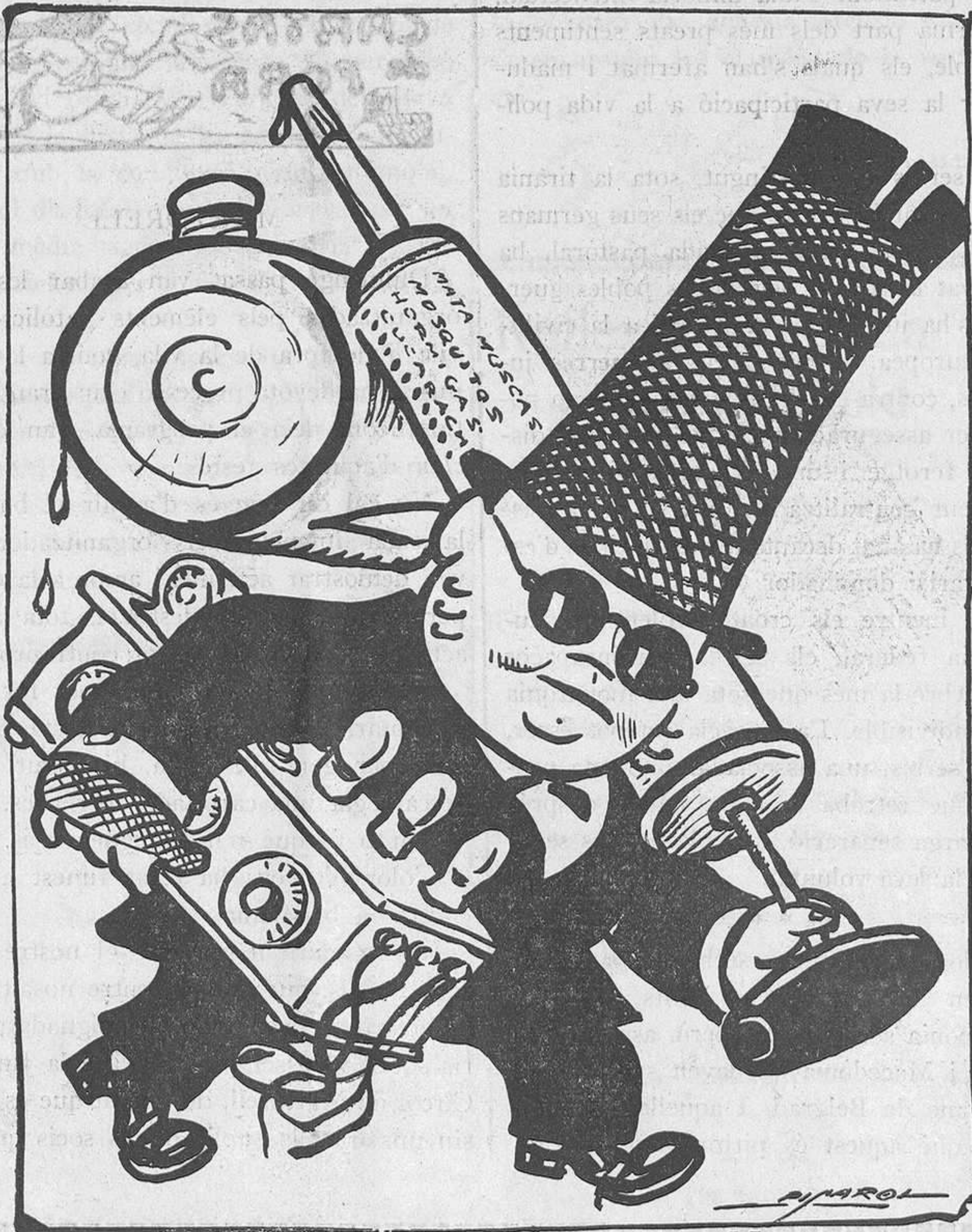
VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

COMENTANT LA PREMSA

—A Gràcia hi han dos mil atacats de grip. Quina desgràcia!

EL SENYOR ESTEVE TORNA DE L'ESTIUIG

—El meu veritable estiuieg, comença ara. Que diguin el que vulguin, no hi ha res tan divertit com la ciutat!

cultura i per higiene, no reneguessin ni escopissin.

Aquesta Junta, de la qual formen part elements catòlics, entre ells el digníssim president, que és un bon cristià, van respondre a la proposta dient que no ho podien fer, perquè tenien por de què els prenguessin per catòlics.

Si aleshores van tenir aquesta por de passar per catòlics, apostòlics i romans, ¿què no farien ara després de la devota processó i del grandíssim míting?

Presentar noves proposicions en pro de la cultura seria perdre el temps.

A tots els convents de la ciutat de Vic han donat una orde terminant a tots els infants que hi van a col·legi, que la nena que vagi el que ells en diuen immoral (sense mànagues, un xic escotades i curtes les faldilles) seran expulsades del col·legi. Les ordres donades sobre el vestit són: l'escot gens pronunciat, les mànagues llargues, les faldilles, la meitat des de terra al genolls.

Així és que ara es veuen totes les criatures

que semblen uns "papus", de tan tapades, i totes les nenes ja fetes ensenyant-nos el millor que tenen.

L'ex-Kaiser d'Alemanya quan no pot segar, espigola.

Ara fa poc, acaba de guanyar un plet a l'Àfrica del Sud, aconseguint que se li retorni la propietat de dues masies que havien estat seves abans de la guerra i que li foren confiscades pel Govern del Transvaal.

No volem discutir la decisió del Tribunal sud-africà des del punt de vista legal, però a la reclamació de Guillem II calia contestar:

—Et tornarem les masies quan tu ressuscitis els milions de joves que van perdre la vida per culpa teva.

Un Estat nordamericà acaba d'eleger nou governador i ha triomfat un tal Wisconsin, el qual té una accentuada significació antiprohibicionista, o sigui contrari a la famosa Llei Seca.

Això es considera un símptoma de què en la propera lluita per a la Presidència, guanyaran els "humits".

Per altra banda, aquesta suposició queda refermada pel fet de què, en iniciar-se la campanya electoral, s'ha produït molt "mullader".

A la República de Xile, hom diu que el cos de bombers està format per aristòcrates.

Tot són ganes d'imitar els costums d'Europa, només que ací, el contingent que l'aristocràcia dona a l'honorable Cos de bombers no pertany al sexe masculí.

A Madrid uns lladregots van visitar el domicili del general Weyler i li netejaren uns quants armaris.

Segurament s'assabentaren de què complia noranta anys un dia d'aquests i anaven a felicitar-lo; però, en veure que no era a casa, sentirien el desig d'emportar-se'n algun record, confiant que, a no trigar gaire, pot tenir gran valor històric, car el que és una altra mena de valor, ho trobem un xic difícil.

A Corint acaba d'ésser descobert per uns arqueòlegs un grandíssim teatre que feia quinze segles estava enterrat. Hom diu que es tracta d'un dels monuments més notables del gènere, la importància del qual devia ésser remarkable, doncs es calcula que hi cabien uns 20.000 espectadors.

Entre molts altres objectes curiosos trobats a les excavacions de l'esmentat teatre grec, s'hi recolliren 50.000 peces o monedes de coure. Hom suposa que aquesta quantitat deu ésser la que es va recaptar a la guixeta el dia de la última funció.

Aleshores sí que devia donar gust ésser em-

presari, no li sembla, senyor Canals?

El nostre ex-correligionari don Odón de Buen, en prendre part al Congrés de Pesca, darrerament celebrat a Sant Sebastià, va fer les següents manifestacions, les quals retallem d'un diari:

"Anunció que per su caràcter de president del Congreso y de director general de pesca, no podria intervenir en los debates, cosa que lamenta, pues toda su vida la dedicó al estudio de cuestiones relacionadas con la pesca."

Es ben cert; nosaltres recordem que, fa molts anys, i trobant-se a Barcelona, ja va pescar una acta de regidor republicà.

Els senyors que formen la Junta Directiva de l'"Asociación de Hoteleros de Barcelona", han demanat ajut a les Corporacions Oficials per a fundar una Escola professional, d'on pugui sortir personal degudament especialitzat.

No creiem que la indústria hostalera tingui una tècnica tan complicada que exigeixi estudis especials, car en el fons tot es redueix a saber donar gat per llebre.

La premsa anglesa dona compte de què a Pequín han estat profanades les tombes imperials, de les quals els lladres es van emportar un reguitzell de joies molt valuoses, entre elles gran quantitat de perles que valen 332.000.000 de francs.

Suposem que als autors del furt no els passarà res de mal, car els hi sobren diners per comprar tota la policia xinesa, la qual, en matèria de parlar la mà, deu fer com la de molts altres països.

Un savi rus acaba d'inventar un aparell prodigiós, amb el qual ha aconseguit extreure notes musicals de les ones hertzianes. Vet aquí una esperança per als empresaris d'òpera que veuen malparades les temporades per culpa dels músics.

Senyor Valls; faci l'ull viu i no es deixi perdre l'oportunitat.

Hem llegit que el senyor Cambó, en tornar del seu viatge de pler per Itàlia, pensa rectificar alguns errors que conté el llibre de Josep Pla, que porta el seu nom.

¿Què més necessita l'exerit cronista emporanès per estar convençut de què ha ficat els peus a la galleda?

Demà s'acaba la X Volta a Catalunya, que, si res més no, haurà demostrat que encara queda gent de bona fe, car se'n necessita molta per fer tants quilòmetres en bicicleta.

Sobretot, quan hi han "sleeping-cars" tan còmodes i autos de cinc seients amb tot confort!

P. A.: Ho trobem més propi de "L'Hogar y la Moda" que del nostre setmanari. — M. T.: Anirà. — P. A.: Es mancat de pietat, i no creiem ni volem propagar la creença d'aquestes revenges de la natura. Això encara més que espiritista és pagà.—Anacréo: Estan bé els versos i són divertits, però no són, almenys durant les actuals circumstàncies, publicables.—P. V.: Aquests atacs a la premsa d'una localitat determinada, no ens interessen. Anem al gra, si voleu dir alguna cosa o defensar alguna idea.—A. G.: Realment, es devia extraviar la vostra correspondència. Nosaltres no acostumem "desairar ningú. Molt menys un col·laborador com vós.—Alau sembrador. Realment són pocs, com dieu, els periodistes que estan a l'altura de la seva missió. I no dubteu que quan vós hi esteu, us publicarem els vostres articles. Però per ara els trobem molt més ensopits i preterissos que els de "La Vanguardia. — A. V.: Perdríem el temps component la vostra protesta. Aquests afers cal esperar per ventilar-los.—M. B.: Anirà, sinó ensopega pel camí. Tanmateix agrairíem que una altra vegada escrivissiu amb paper no tan esponjós, o amb ploma més fina. Cal tenir pietat dels linotipistes, dels correctors d'estil, dels encarregats de la correspondència. Tots plegats, amb aquestes lletres semilligibles hi perdem els ulls.